

УНАПРЕЂИВАЊЕ САРАДЊЕ КОД МЛАДИХ У ШКОЛСКОМ КОНТЕКСТУ: ПОТПОРНИ СИСТЕМИ И УЛОГА НАСТАВНИКА¹

Водитељ:

Драгица Павловић Бабић², Универзитет у Београду, Филозофски факултет,
Одељење за психологију

Учесници:

Смиљана Јошић³, Институт за педагошка истраживања, Београд
Марија Талијан Војновић, Земунска гимназија, Земун, Београд
Ивана Ценерић, Центар за образовне политике, Београд

Образложење теме. Иако традиционално оријентисана на индивидуална постигнућа, савремена школа, као и сви одрасли који раде са младима, суочавају се са промењеним захтевима и сложеним проблемским ситуацијама савременог друштва, који и од школе траже промену начина рада. Због тога су се савремене образовне политике у свету оријентисале ка заједничком решавању проблема, уз развој вештина тимског рада (нпр. OECD, Европска комисија). Недвосмислен је значај школе за развој ове компетенције јер је школа једино место где сваки појединац може добити увремену и развојно адекватну подршку. Да ли је образовни систем у Србији погодан контекст за развој ове компетенције? И, како би школа то требало да ради? Један могући одговор даје пројекат PEERSolvers у оквиру којег је развијен теоријски заснован модел систематичног подстицања вештина сарадње и тимског решавања проблема код младих у редовном образовном процесу. Овај модел је и емпиријски проверен. У више школа имплементиран је тренинг за средњошколце којим се унапређују њихове вештине сарадње кроз четири кључна елемента: особине личности, емоционална интелигенција, размена идеја кроз дијалог и употреба ресурса. За едукаторе је развијен приручник *Сарадњом до решења* који даје конкретне смернице како се вештине сарадње у ситуацији решавања проблема адекватно подржавају. Потпорни механизми развијени су за сва четири елемента модела, а у ситуацији колаборативног решавања проблема групе су добијале прилагођену инструкцију чији је смисао да подстакне и усмери рад онда када група не ради ефикасно. Подршка која се пружа је градуирана и зависи од интензитета и трајања проблема са којима се група суочава. Дакле, развијен је модел у којем су потпорни механизми (scaffolding) усмерени на групу, а не на појединца. Питање је може ли овакав модел заживети у пракси и који су предуслови потребни да се то оствари. Да би се одговорило на ово питање важан је допринос свих професионалаца који раде са адолесцентима, те вас позивамо да нам се придружите и будете део ове важне тематске заједнице.

1 *Напомена:* Истраживање спроведено уз подршку Фонда за науку Републике Србије, број пројекта: 7744729, *The PEER model of collaborative problem solving: Developing young people's capacities for constructive interaction and teamwork – PEERSolvers*.

2 Адреса за кореспонденцију: dragica.pavlovic@fbg.ac.rs
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6824-7243>

3 ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2984-5843>